

Sygn. akt IV Ca 659/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Julita Wyłębiak - Romero (spr.)

Sędziowie SO Joanna Mrozek

SR del. Anna Jacaszek

Protokolant p.o. protokolanta sądowego Justyna Lipka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w S.

przeciwko Powiatowi O.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 128/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz Powiatu O. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Joanna Mrozek Julita Wyłębiak - Romero Anna Jacaszek

Sygn. akt IV Ca 659/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 listopada 2013 roku powód (...) Spółka Akcyjna w S. wniosło o zasądzenie od pozwanego Powiatu O. koty 4.743,86 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu (pozew k. 1-4).

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu (k. 101-104).

Do momentu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Wyrokiem z dnia 07 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Otwocku oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 617 złotych.

Swe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

W dniu 14 stycznia 2011 roku D. Z. będący posiadaczem samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) zawarł z powodem umowę ubezpieczenia (...) Przedmiotowy pojazd był objęty ochroną ubezpieczeniową w okresie 19 stycznia 2011 roku do dnia 18 stycznia 2012 roku zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczenia.

W dniu 23 stycznia 2011 roku około godziny 22.00 D. Z. poruszając się przedmiotowym samochodem drogą wojewódzką nr (...) w kierunku M.. Zamierzał skorzystać ze skrótu tj. z drogi powiatowej o numerze (...). Droga ta została wcześniej uszkodzona przez przelewającą się rzekę M., która spowodowała powstanie w jej nawierzchni wyrwy. W związku z powyższym na drodze Zarząd Dróg Powiatowych ustawił zastawy tj. znak U-3d oraz znak B-1 tj. zakaz wjazdu. Znaki te zostały ustawione na środku drogi. W dniu 23 stycznia 2011 roku znaku B-1 nie było na drodze. Brakowało również jednego ze znaków U-3d. Na drodze pozostał jeden znak U-3d informujący o konieczności zmiany kierunku ruchu. Ponadto na skrzyżowaniu znajdował się znak drogowy E-4 tj. drogowskaz w kształcie strzały do miejscowości B. podający do niej odległość.

Kierujący samochodem marki S. (...) zignorował znak U-3d i wjechał na zagrodzoną drogę, po czym wpadł w wyrwę w drodze doprowadzając do uszkodzenia kierowanego przez siebie pojazdu.

Szkoda została zgłoszona powodowi w ramach posiadanego ubezpieczenia AC. W ramach likwidacji szkody ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie w kwocie 8.454,53 złotych, a ponadto kwotę 1.033,20 złotych z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego.

Pismem z dnia 14 września 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.227,27 złotych tytułem zapłaty 50% przyznanego odszkodowania w ramach likwidacji szkody. Ubezpieczyciel wskazał, że kierujący pojazdem w 50% przyczynił się do powstania szkody. Dodatkowo wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 516,60 złotych tytułem 50% odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego wskazując, że kierujący w 50% przyczynił się do powstania zaistniałego zdarzenia drogowego.

Pozwany nie uiścił żądanych kwot.

Powód swe roszczenia w stosunku do pozwanego argumentował tym, że kierujący samochodem marki S. na skutek zaniedbań pozwanego wjechał na odcinek, który powinien być wyłączony i uszkodził kierowany przez siebie pojazd. Jako ubezpieczyciel w oparciu o art. 822 §1 kc wypłacił odszkodowanie w łącznej kwocie 9.487,72 złotych, co przy uznaniu 50% przyczynienia się D. Z. do powstania zdarzenia skutkowało zasadnością wystąpienia z roszczeniem regresowym do pozwanego do kwoty 4.743,86 złotych na podstawie art. 828 §1 kc.

Pozwany kwestionował swą odpowiedzialność wskazując, że wyłączną przyczyną powstałego zdarzenia było niewłaściwe zachowanie kierującego samochodem marki S. (...), który wbrew istniejącemu oznakowaniu jechał na wyłączony odcinek ruchu.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwany nie ponosi żadnej odpowiedzialności za szkodę powstałą dnia 23 stycznia 2011 roku. Po uszkodzeniu drogi, została ona wyłączona z ruchu poprzez ustawienie stosownych znaków. Co prawda w dniu zdarzenia na drodze był jedynie jeden znak U-3d, jednakże znak ten wystarczał do tego, by ostrzec kierowców o istniejącym zagrożeniu i nakazywał im zmianę kierunku jazdy. D. Z. widział ten znak, jednakże zinterpretował go jako znak skrętu w lewo. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 03 lipca 2003 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych znak ten stosuje się w celu uprzedzenia kierującego o konieczności zmiany kierunku jazdy między innymi na wyłączonych odcinkach dróg. D. Z. powinien zatem zawrócić po dostrzeżeniu niniejszego znaku, czego nie uczynił, a kontynuował jazdę po zamkniętym odcinku drogi, co było bezpośrednią przyczyną powstania szkody. Jednocześnie znak E-4 nie wyłączał obowiązku zastosowania się do znaku U-3d. Pozwanemu nie można w żadnym stopniu przypisać winy ani też związku przyczynowo skutkowego z powstaniem szkody, co doprowadziło do oddalenia powództwa.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 kpc, tj. zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód skarżąc wydany wyrok w całości. Wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie art. 20 pkt. 4,10 i 14 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych poprzez przyjęcie, że droga była prawidłowo oznakowana;
2. pkt. 2.3.1 załącznika nr 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 03 lipca 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach poprzez uznanie, że tablica prowadząca jest oznaczeniem stosowanym przy zamknięciu drogi.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taką należało ją oddalić.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy. Wywiedziona apelacja stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i oceną prawną dokonana przez Sąd I Instancji. Analiza przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że nie sposób pozwanemu przypisać żadnego stopnia winy przy powstaniu niniejszej szkody. Nie ma również żadnego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy działaniami czy też ewentualnymi zaniechaniami pozwanego a zaistniałą szkodą. Poza sporem pozostaje, że w dacie zaistnienia przedmiotowego zdarzenia droga na której doszło do zdarzenia była wyłączona z ruchu o czym świadczyło oznakowanie jej znakiem U-3d. Czynności związane z usytuowaniem odpowiednich znaków i zabezpieczeniem drogi podjął pozwany, działając w ramach swoich kompetencji. Oczywistym przy tym jest, że strona pozwana mogła podjąć jedynie działania zmierzające do zamknięcia ruchu na uszkodzonej drodze, jednakże nie może ponosić żadnej odpowiedzialności za niewłaściwe zachowanie kierowców. Niewłaściwe zachowanie to znaczy takie, które polegają na nie respektowaniu usytuowanych oznaczeń. To poszkodowany D. Z. nie zastosował się do znaku U-3d, który informował o konieczności zmiany kierunku jazdy i wjechał na wyłączony odcinek drogi. To zatem jego niewłaściwe zachowanie spowodowało powstanie szkody w postaci uszkodzenia pojazdu. Na marginesie wskazać należy, że sam powód również nie ma wątpliwości co do tego, że zachowanie kierującego pojazdem marki S. (...) nie było właściwe, albowiem od samego początku konsekwentnie wskazuje, że ten właśnie przyczynił się w 50% do powstania szkody. Nie jest jednak wiadomym Sądowi Okręgowemu z jakich przyczyn powód przyjął, że pokrzywdzony przyczynił się do powstania zdarzenia w 50%. W niniejszej sprawie logicznym wydaje się przyjęcie jednolitego stanowiska tj. albo przyjęcie, że droga była niewłaściwie oznakowana i wówczas poszkodowany nie przyczynił się do powstania szkody lub też przyjęcie, że droga była prawidłowo oznaczona i wówczas poszkodowany ponosi wyłączną winę za zaistnienie przedmiotowego zdarzenia. Nie sposób sobie wyobrazić innego rozwiązania, które mogłoby skutkować przyjęciem w tym konkretnym stanie faktycznym, że pozwany przyczynił się do powstania niniejszego zdarzenia. Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z ogólnymi zasadami reguł dowodzenia wyrażonymi w art. 6 kc to na powódzie spoczywał obowiązek wykazania, że pozwany przyczynił się do powstania zaistniałej szkody w jakimkolwiek zakresie. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę Sądu Rejonowego w tej części, że powód z tego obowiązku się nie wywiązał. Poza sporem pozostaje, że droga w dniu zdarzenia była uszkodzona na skutek wylania rzeki, a także to, że droga była oznakowana znakiem U-3d. Z opinii biegłego sporządzonej na potrzeby niniejszego procesu, jednoznacznie wynika, że oznakowanie to było wystarczającym ostrzeżeniem dla kierowców poruszających się niniejszą drogą. Gdyby poszkodowany D. Z. zastosował się do przedmiotowej sygnalizacji i zmienił kierunek ruchu, do przedmiotowego zdarzenia w ogóle by nie doszło. Mając na uwadze to okoliczności nie sposób przyjąć, że pozwany zaniechał swych obowiązków, a przedmiotowa droga nie była należycie oznaczona. Tym samym wywiedzioną apelację uznać należało za niezasadną i jako taką ją oddalić.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 §1 i 3 kc. Bez wątpienia strona powodowa przegrała proces, albowiem jej żądanie nie zostało uwzględnione w żadnej części i w tym stanie rzeczy zobligowana jest zwrócić stronie pozwanej poniesione przez nią koszty procesu w postaci zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia należnego za zastępstwo procesowe została ustalona w oparciu o §2 pkt. 3 w zw. z §10 pkt. 1 ppkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 27 października 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Joanna Mrozek Julita Wyłębiak-Romero Anna Jacaszek